Statele își pun aurul în siguranță

Știrea că rezervele de aur ale băncii de emisiune cehoslovace au fost puse la adăpost — în cea mai mare parte în depozit la Banca Angliei — a fost confirmată de însuși ministrul Marei Britanii printr'o declarație făcută săptămâna trecută în Camera Comunelor. Transportul la Londra s'a făcut în cea mai mare taină, încă de astă toamnă, odată cu agravarea revendicărilor sudete, încât nici germanii nici altă lume n'au apucat să prindă de veste.

Rezervele metalice ale Băncii Naționale din Praga se ridică la 73 tone aur. Până acum Reichul n'a adresat încă nicio cerere de restituire, dar în momentul când va fi formulată, niciun transfert nu se va face — după asigurările date de d. John Simon — „fără a se consulta mai întâi guvernul britanic".

Iar refuzul sigur al guvernului britanic se va întemeia în principal pe argumentul că Anglia n'a recunoscut anexarea Cehoslovaciei și ca atare nu poate admite pretențiile Reichului asupra depozitelor unei terțe puteri. Altminteri, în cazul în care Cehoslovacia își va redobândi libertatea, ea ar putea să ție răspunzătoare Anglia pentru aurul pe care i l-a încredințat.

Precedentul există. Îl amintește „L'Information", citând cazul aceleeași Germanii, care, după invadarea teritoriului belgian în 1914, n'a întârziat să revendice aurul Băncii Naționale a Belgiei, care fusese depus la Londra. Soarta a vrut ca Belgia să-și poată recâștiga și independența și aurul...

Dar dacă Banca Angliei poate refuza aurul încredințat de Banca Națională cehă, nu același lucru se va întâmpla și cu depozitele particularilor rămași în țara anexată, în cazul când aceștia, sub presiunea ocupanților, ar da ordine băncilor londoneze să execute liberarea.

*

In legătură cu măsura de prevedere luată de Banca centrală și de guvernul fostei republici cehoslovace, putem adăoga că măsuri similare au fost luate și de Banca neerlandeză, care de mai multe luni își transportă aurul în Statele Unite, de Banca Națională a Belgiei, care și-a transferat stocul de aur în Anglia, de Suedia și de Anglia însăși care și-au expediat aurul, cu titlul de depozit, peste Atlantic.

Pe de altă parte se anunță că tezaurul Băncii Naționale elvețiene a fost retras din pivnițele blindate din Berna și transportat spre locuri secrete.

Scriitorul italian Colantuoni în Capitală

Conferința d-sale despre Carlo Goldoni

D. Alberto Colantuoni rostind-și conferința

Luni seară, la fundația Carol I a fost conferința organizată de Institutul de cultură italiană a celebrului scriitor italian d. Alberto Colantuoni, directorul artistic al companiei teatrului din Veneția, care se află în Capitala noastră pentru a da trei reprezentații din comediile lui Carlo Goldoni.

D. prof. Al. Marcu a prezentat auditorului pe distinsul oaspe.

Oratorul, primit cu furtunoase aplauze, își arată bucuria de a se afla în România unde nu se simte de loc străin. Faptul că la conferința sa a ținut să asiste un public atât de numeros este o dovadă evidentă că se află printre prieteni și frați.

Apoi d-sa își desvoltă subiectul conferinței, vorbind despre marele comediograf venețian Carlo Goldoni.

Goldoni a fost un creator de personagii reale în cari retrăește și astăzi farmecul de odinioară al Veneției. Deși cele mai multe opere ale sale au fost scrise în dialectul venețian, totuși acestea nu sunt numai ale Veneției și ale Italiei, ci ele sunt ale lumii întregi, fiindcă felul cum au fost scrise sunt înțelese de oricine. Oratorul spune că a constatat aceasta cu ocazia deselor turnee în străinătate ale companiei sale, unde toate frazele sunt pe deplin înțelese și savurate.

Goldoni a fost mereu omul vesel care s'a întruchipat în viața venețiană; el a trăit odată cu pescarii și cu gondolierii; de aici el și-a cules subiectele care l-au făcut celebru.

Dar Goldoni nu a fost numai un comediograf, el a fost un expert al vieții, căci a trăit-o în toate fazele ei. A fost funcționar, avocat, secretar comunal, maestru de cameră, s'a dedicat medicinii și a fost și consul al Veneției.

După ce a analizat fază cu fază viața și motivele care l-au dus pe Goldoni la reforma teatrală, descrie tristețea lui Goldoni care este nevoit să părăsească pentru totdeauna Veneția lui iubită din cauza colegilor său.

La Paris Goldoni a continuat să lucreze în câmpul teatral unde a fost remarcat de toți autorii de atunci care l-au numit Moliere al Italiei.

Deși bătrân și aproape orb, Goldoni scrie mereu. După câțiva ani de ședere în capitala Franței, prezintă opera în limba franceză printre care aceia care i-a adus un măreț succes a fost „Il Burbero Benefico" (arțăgos dar bun).

Oratorul încheie descrlind durerea lui Goldoni de a muri departe de țara lui iubită pentru care s'a străduit ani deadrândul imortalizând-o în operele sale. Conferențiarul este convins însă că Goldoni apare și acum în sală, ori de câte ori se reprezintă o piesă a sa, zâmbetul său caracteristic pe buze, fericit că după secole el nu este dat uitării.

Un autograf pentru ziarul nostru

La sosirea d-sale în Capitală, d. Alberto Colantuoni a dat redactorului nostru, care l-a întâmpinat în gara de Nord, următorul autograf pentru ziarul „Universul".

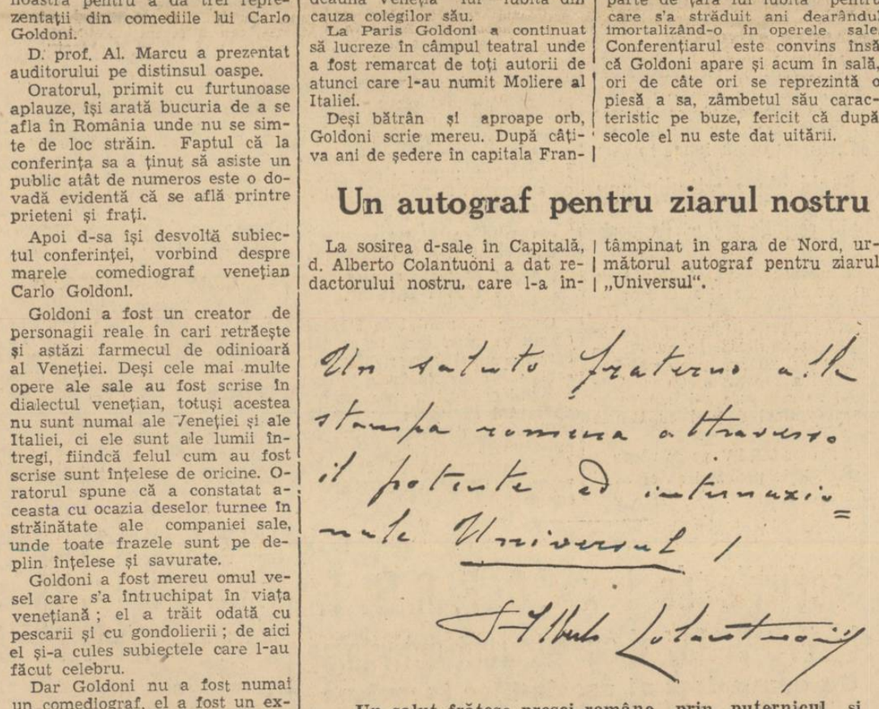

„Un salut frățesc presei române, prin puternicul și pretutindeni cunoscutul „Universul".

ALBERTO COLANTUONI

ECOURI PARIZIENE

FERNAND VANDEREM

de NEVIS

Fernand Vanderem, scriitorul francez, care a murit de curând, era foarte priceput și bine informat în toate chestiunile literare. Vorbind deunăzi cu câtiva pictori, le-a spus următoarele:

— Nenorocirea este că, în tinerețe, scriitorilor le lipsește pâinea, în vreme ce, când ajung bătrâni, le e teamă să n'aibă desert.

*

Cărțile se vând tot mai rar. Cei mai îndrăzneți editori stau pe gânduri înainte de a publica un roman, chiar dacă e semnat cu numele unui scriitor agreat de public. Printre scriitorii francezi de mare tiraj, cei mai favorizați și-au văzut scăzându-le vânzarea, într'o proporție de peste 50 la sută. Un mare editor parizian cita exemple tipice și emitea îndoieli asupra sorților de izbândă, pe cari, într'o asemenea epocă, le aveau literele franceze, spre a-și menține renumele. Vernand Vanderem aproba melancolic:

— Da, răspunse el, afară de un geniu excepțional, nu poți lucra pentru posteritate și pentru perceptor totodată.

*

Paul Valery și Fernand Vanderem, cari se certaseră în mai multe rânduri, se întâlneau pe un teren neutru, la diferiți prieteni comuni, și, bineînțeles, își reluau vechea lor controversă asupra obscurantismului. Nu întârziau să-și facă concesii mutuale și curtenitoare.

— Este drept că mulți proști, spunea Fernand Vanderem, nu acordă merite decât lucrurilor pe cari le înțeleg.

— Nu e mai puțin adevărat, mărturisea Paul Valery, că mulți oameni de spirit nu acordă merite decât lucrurilor pe cari nu le înțeleg.

Se vorbea în fața lui Fernand Vanderem de prietenia dintre Paul Bourget și Francis Carco. Douăzeci de ani, totuși, despărțeau pe acești doi scriitori, adică o întreagă generație literară. Dar Fernand Vanderem replică înțelepțește:

— Nimic nu egalează plăcerea unui tânăr pe care-l laudă unul mai în vârstă, decât plăcerea unuia mai bătrân, pe care-l laudă un tânăr. In aceste elogii, primul capătă încredere și al doilea și-o recapătă.

*

Un foarte tânăr poet se arăta foarte sever față de vechea generație:

— Doamne, zise Fernand Vanderem, care se afla acolo, mulți dintre acești bătrâni imbecili au început prin a fi tineri proști.

*

Alfred Capus întreabă pe Vanderem:

— Căror împrejurări își datorește Paul Harvieu înalta situație morală?

Vanderem răspunse:

— Parte caracterului său, parte caracterului d-tale.

*

Fernand Vandcrem lăuda, în redacția unui ziar, un roman al lui Tristan Bernard: „Hirondelles de plage" (Rândunici de plajă).

— Iată cartea pe care aș fi încununat-o cu premiul Goncourt.

Cineva, care nu citise romanul, întrebă:

— Dar ce este o „rândunică de plaje"?

— Nici eu nu știam, mărturisi Vanderem, înainte de a fi citit cartea. Dar acum știu: pe plajă, se spune „rândunici" cotcelor și tinerilor proști.

Moartea lui N. Maxim

O tristă veste ne-a fost comunicată Luni seară: a încetat din viață Niculae Maxim fost director la ziarul Viitorul și fost subsecretar de stat.

In toate cercurile ziaristice moartea lui Niculae Maxim a produs o profundă impresiune. Fire blajină, profesionist distins, Maxim considera profesiunea căreia își consacrase activitatea ca un adevărat apostolat.

Moartea lui lasă un gol în ziaristica română.

Inspecțiile d-lui rezident regal

G. Alexianu

D. profesor universitar G. Alexianu, rezidentul regal al ținutului Bucegi, însoțit de d. Dinculescu, prefectul județului Ilfov, d. inginer Săvescu, șeful serviciului județean de drumuri și d. M. Rotaru, director de cabinet a inspectat Luni șoseaua București—Brănești—Fundulea, dând dispoziții de curățirea șanțurilor, așternerea cu pietriș și plantarea șoselei până la pădurea Pustnicul, teren destinat pentru a fi plantat de către străjeri și premilitari.

S'au luat măsuri de construirea unei șosele de acces la locul de plantare și a unui pavilion de adăpost pentru străjeri și premilitari.

Au mai fost inspectate șoselele București—Ștefănești și București—Afumați, care împreună cu șoselele Pantelimon—Moara Domnească și Pantelimon—Cernica, urmează să fie plantate de către străjeri.

La Plumbuita, d. rezident regal a luat măsuri de consolidarea imediată a malurilor șoselei în vederea refacerii și plantării ei, iar în com. Otopeni, d. rezident regal a studiat la fața locului planul acelei comune, în vederea transformării ei în comună model.

Ofensiva contra turbării

Stârpirea câinilor găsiți liberi pe străzi

Cu toată ofensiva dusă de direcția veterinară a primăriei Capitalei, pericolul turbării rămâne încă o continuă amenințare în București.

Cetățenii n'au înțeles toți să-și dea concursul la această necesară ofensivă, deși tocmai viața lor este mereu în primejdie din cauza numeroșilor câini lăsați să circule liberi pe străzi.

Serviciul veterinar atrage din nou atenția, tuturor, că nici într'un caz nu este permisă circulația câinilor pe stradă altfel decât cu botniță sau ținuți de curea.

Chiar dacă au marca metalică, toți câinii găsiți liberi pe străzi vor fi otrăviți cu stricnină sau ridicați de serviciul de ecarisaj.

Pe lângă aceasta, proprietarii lor vor fi identificați și amendați cu 5.000—10.000 lei.

Dispozițiile acestea sunt aduse la îndeplinire, cu cea mai mare severitate, de echipe speciale de agenți veterinari și agenți de poliție.

Unii cetățeni de rea credință au răspândit svonul că otrăvirea s'ar face și prin curți.

Serviciul veterinar desminte acest svon, arătând că otrăvirea se face numai de echipe speciale și *numai pe străzi* — a câinilor liberi.

Cetățenii dovediți că răspândesc cu rea credință astfel de calomnii, vor fi dați judecății.

In drum spre Sighetul Marmației

Intâlnirea cu cei ce vin dela înmormântarea țării lor. — Aproape de front

(Dela trimisul nostru special)

Sighet, 18 Martie

Vineri la amiază am sosit la Satu Mare, pentru a merge la Sighet. Calea ferată spre Halmeu este din nou întreruptă de unguri. Comunicația cu Maramureșul nu se poate face decât cu autobuzele. La Satu Mare este nervozitate și se lansează tot felul de știri cari se dovedesc în curând a fi false.

Continui drumul cu un automobil pe șoseaua destul de bine întreținută, în direcția Halmeu, apoi cotim la dreapta spre munți, prin Țara Oașului, prin interesantele sate maramureșene. Din depărtare sclipesc în bătaia soarelui vârfurile acoperite de zăpadă ale munților Maramureșului.

Șoseaua începe să urce brusc și pe dealul Tecelui timpul se schimbă deodată. De unde la șes era primăvară însorită fără urmă de zăpadă, pe vârful Teceului zăpada este de două palme și mașina înaintează greu prin zăpadă și pe ghiață.

In fața noastră se ivește un soldat în uniformă străină, înaintând cu greu pe o motocicletă. Este cel dintâi soldat ceh refugiat pe care îl întâlnim. Dar în curând întâlnim un convoi de vre-o 20 de camioane de refugiați venind spre Satu Mare, în timp ce înaintea noastră un regiment de artilerie din armata noastră merge spre graniță. Retrăim vremurile din războiul mondial. Camioanele cehe sunt tixite cu refugiați, mare parte soldați, pe cari autoritățile noastre s'au grăbit să-i trimită cei dintâi în interiorul țării. Stau în picioare, câți încap în camioanele mari, și deasupra pe acoperișul de pânză încă mai sunt câțiva, cățărându-se bine să nu cadă la salturile mașinei.

Dintr'un camion apare o figură palidă de femee necăjită, cu un copilaș în brațe. Privește în neștire schimbarea peisajului și se gândește cu siguranță la casa pe care a părăsit-o, la lucrușoarele adunate cu hărnicie în cuibul familiar, din care nu pare să fi putut salva decât căruciorul copilașului, care se găsește pe acoperișul camionului. Cât de trist este convoiul de camioane al acestor oameni rămași fără țară, fără casă, mulți chiar fără familie, rătăciți de ai lor, de cari nu mai știu nimic!

Continuându-mi drumul, zăresc și câteva grupuri de soldați cehi, conduși de câțiva soldați de ai noștri, mergând în formație militară, fără arme, spre Satu Mare. Sunt soldați și jandarmi cehi, cari au trecut granița pe la Tecu, peste podul Tisei și, dezarmați, acum sunt duși în tabere de concentrare, până se va decide cu privire la repatrierea lor. Sunt foarte bine îmbrăcați, mare parte tineri, se vede că făceau parte odinioară dintr'o armată puternică și bine înzestrată. Unii dintre cei mai tineri încearcă să cânte un cântec patriotic, dar glasurile lor răzlețe se aud ca un fel de cântec de adio, trist și nostalgic.

Câte tragedii, câte acte de eroism, câtă suferință și cât mister acoperă calea acestor bieți oameni, cari ieri aveau încă țara lor, dar azi sunt vagabonzi în lume!

De pe dealul Teceului scoborâm în valea Tisei, zăpada dispare din nou și din înălțime se întrezărește pânza argintie a râului care alcătuește granița. Câțiva km. șoseaua își continuă drumul alături de Tisa, înaintând spre Sighet în susul ei. Privim curioși spre malul opus. La început totul pare liniștit. Nu se vede nici-un om nicăiri. Din depărtare se aude însă la intervale un răpăit de mitraliere, iar pe șoseaua de dincolo de râu un automobil aleargă în goană spre Sighet, urmat de tăcănitul mitralierei. Mașina ridică praf Pe șosea și o urmărim multă vreme, apoi dispare și totul reintră în liniște.

La noi totul este în cea mai perfectă liniște. Dincolo de Tisa, la câteva sute de metri de noi este războiu în toată regula, iar la noi se circulă pe șosea nestingherit. Nimeni nu ne întreabă unde mergem. Dar aceasta nu însemnează că regiunea nu este supraveghiată. Inălțimile sunt stăpânite puternic de armata care stă însă în astfel de poziții, încât e greu de a o descoperi. Ici-colo apar coifurile de oțel și echipamentul nou al soldaților noștri cari păzesc granița.

Mai încolo vin alte convoiuri de refugiați cehi. Populația românească și armata îi privesc cu compătimire și toți sunt gata a le veni în ajutor. Un țăran român merge, ținând de mână un copilaș ceh. Câtă măreție sufletească este în acești simpli oameni dela țară!

Ce vor fi gândind țăranii noștri cari ies prin sate în fața casei lor, pentru a vedea convoiul trist al refugiaților? Privirea multora se încruntă. Cu un gest necăjit ei își trag căciula pe ochi și nu este greu de ghicit ce gândesc. Acești țărani nu ar forma convoi de refugiați. Satul i-a crescut și glia satului i-ar acoperi, dar nu s'ar mișca din loc. Dârzenia urmașilor lui Dragoș-Vodă este aceeaș ca pe vremuri. Au mai văzut ei trecând străini prin Maramureș, dar nu au stăpânit decât în treacăt. Pietrele românismului au rămas pe loc. Nici în viitor nu le va putea clinti nimic.

Convoiurile refugiaților înaintează încet și se amestecă cu umbrele serii. Ele își continuă drumul în tăcere. Privirile triste se întorc și mai privesc oadă peste munți, apoi convoiurile triste cari vin dela înmormântarea unei țări, dispar în depărtare.

AUREL GOCIMAN

Tragedia refugiaților din Ucraina Subcarpatică

La Satu Mare

„Crucea Roșie" a împărțit insemnate ajutoare

Satu-Mare, 19 Martie

Vineri, 17 Martie, la amiază, a sosit la Satu-Mare, primul convoiu cu refugiați din Ucraina Subcarpatică, venind dela Seini în mai multe mașini.

Oprindu-se la gară spre a fi îmbarcați în trenuri pentru altă destinație, refugiații au fost întâmpinați de d-na ing. Hortansa Zaharia, în numele societății „Crucea Roșie", în calitatea d-sale de vice președintă a filialei Satu-Mare, împărțindu-le numeroase daruri și alimente.

D-na Zaharia a stat aproape tot timpul în gară, fiind informată că va sosi dinspre Seini alt convoiu de refugiați, în două trenuri, dintre cari unul a și sosit la ora 7 seara.

Reprezentanta soc. „Crucii Roșii" s'a îngrijit și de aceștia, împărțindu-le pâine și slănină în valoare de 8000 lei, iar d. Vasile Molnar directorul fabricei „Dac" a dat la 100 copii, 50 litri de lapte cald, mai donând și la alte persoane diferite alimente.

La ora 1 noaptea, a sosit al doilea tren cu un alt transport de refugiați, cărora li s'au împărțit deasemenea alimente.

Alături de d-na Zaharia, d-na dr. M. Macri, prim medic de spital, a îngrijit de bolnave, iar medicii dr I. Bârzu, dr. Valer Bota și dr. Leon Domide de bărbații bolnavi.

Refugiații, în majoritate funcționari cu soții și copii, sunt într'o mizerie de nedescris. Cu toții sunt lihniți de foame, nemâncând de 2—3 zile nimic. Femeile abia se mai pot ține pe picioare.

Privind acești urgisiți ai soartei, ți se perindă prin fața ochilor scene sfâșietoare: tot calvarul pe care l-au îndurat li s'a întipărit pe fețele crispate de suferință.

Printre alte scene, cu grupuri de copii cu fețe livide, de parcă păreau fantome, am văzut o mamă ce n'a mai putut sta în picioare, trântindu-se la pământ să facă leagăn copilului de câteva luni. Odrasla se juca pe corpul mamei, leșinată de foame, căutându-i pieptul.

In vagoane, unele de marfă, stăteau alții, clae peste grămadă, acoperiți cu câte o cuvertură pe care au mai putut pune mâna.

Pe jumătate înghețați și lihniți de foame, privirile lor sunt țintite în sus, săgetând Cerul, în semn de îndurare.

Unii mai bogați, dar cari n'au ce face cu coroanele cehe, încearcă să-și pună în vânzare pe prețuri derizorii, mașini, motociclete sau alt avut. Un individ s'a găsit gata să ofere pentru o motocicletă nouă 4000 lei, însă a fost pus imediat la punct de un intelectual așa cum se cuvine.

Azi va mai sosi încă un tren care va aduce alți refugiați.

La Cluj

Populația românească dă întregul său concurs refugiaților. — D. Voloșin adânc mișcat de atențiunea populației românești față de refugiați

Cluj, 19 Martie

Exodul refugiaților din Ucraina Carpatică început cu mem_brij guvernului, continuă. Prin gara Cluj au trecut Sâmbătă după amiază și Duminică, numeroase trenuri cu cehi și ruteni, refugiați din fața invaziei ungurești. Dacă primele din aceste trenuri erau pline mai ales de civili, ultimele sunt încărcate de refugiați militari. Toți sunt obosiți, abătuți. In ochi li se citește tristețea fără de margini a celor lăsate în urmă și teama de un viitor necunoscut.

Au dispărut între acești oameni baricadele sociale, cari

Monseniorul VOLOȘIN

poate îi despărțeau mai înainte. Femei și copii, țărani și intelectuali, civili și militari, soldați și ofițeri, toți sunt înfrățiți de aceiaș tristețe nemărginită de a se vedea fără cămin, fără țară. Când se văd însă că sunt punctul central al manifestațiilor de simpatie din partea populației locale, în ochi li se aprinde o sclipire de încredere.

Peronul gării Cluj este tixit de numeroși elevi și intelectuali și de foarte multe membre ale societăților de binefacere din localitate, în frunte cu Societatea de cruce roșie și Gruparea femeilor române, cari distribuie acestor refugiați mari cantități de alimente.

In acelaș timp la primăria orașului s'a înființat un birou de încartiruire a acestor oameni.

Membrii fostului guvern al Ucrainei Carpatice, în frunte cu monseniorul Voloșin, au părăsit Clujul, cu automobilele în cari sosiseră, Sâmbătă după amiază la ora 4,30, îndreptându-se spre Timișoara. La plecare, fostul prim-ministru al Ucrainei Carpatice adresându-se reprezentanților autorităților locale, a spus: „Nu voi putea să uit niciodată atenția dv. față de niște bieți refugiați ca noi. Ori câte mulțumiri v'am aduce, cuvintele nu sunt în stare să le exprime".

Era începutul omagiului care se aducea cunoscutei ospitalități românești, pentru a continua cu refugiații cari, perindându-se prin fața capitalei ardelene, mișcați de ajutoarele primite din partea societăților femenine clujene amintite, își uită un moment necazul, pentru a striga, căutând să pronunțe cât mai corect românește: „Trăiască România Mare!".

Sosirea monseniorului Voloșin la Belgrad

Belgrad, 20 (Rador). — Monseniorul Voloșin, fostul președinte al consiliului de miniștri din Ucraina Carpatică, a sosit Luni dimineață aci, stabilindu-se la hotelul Beograd.

SPRE ZAGREB

Belgrad, 20 (Rador). — *Monseniorul Augustin Voloșin, fost președinte al consiliului de miniștri al Ucrainei Carpatice, care se află de azi dimineață la Belgrad, va pleca în cursul serii spre Zagreb.*

La Făgăraș

Făgăraș, 20 Martie

Azi dim., la ora 5 cu un tren special, au sosit în orașul nostru 800 refugiați din Cehoslovacia, civili.

Dealtfel, prefectura județului fusese înștiințată de acum trei zile despre acest lucru.

In acest scop, prefectul județului nostru, d. col. Mihail Papadopol, a luat toate măsurile de primire și încartiruire, convocând în acest scop pe toți șefii de autorități, la o consfătuire.

La sosirea refugiaților, în primul rând li s'a împărțit hrană.

Din satele vecine au sosit femei și bărbați, cari le au adus pâine și lapte.

Au fost concentrați toți medicii dela spital și oraș, în frunte cu d-nii d-ri Stoichițiia, inspector general sanitar al ținutului și Ion Giurcă, medic-primar al județului, cari au procedat la deparazitarea tuturor.

A fost adus și trenul baie unde ei au trebuit să facă baie.

Mai mulți locuitori au cerut să li se dea în gazdă refugiați, oferindu-le hrană în mod gratuit.

Au sosit și mai multe soții ale ofițerilor și copii.

Reuniunea femeilor ortodoxe române, la apelul prefectului, în frunte cu d-na prezidentă dr. Eliza Grama, și-a luat obligația de a îngriji pe femeile refugiate.

S'au format echipe de doamne care se ingrijesc de acest lucru.

La ora 11 a sosit în localitate d. rezident regal general Dănilă Papp, care, însoțit de d. prefect, a vizitat lagărul, trenul-baie și hotelurile de încartiruire, dând dispoziții de alimentare și îngrijire.

LA AIUD

19 Martie

Duminică după masă a trecut prin Aiud un tren de militari refugiați din Ucraina Subcarpatică.

Din îndemnul Crucii Roșii, aiudene inimile caritabile au întâmpinat pe refugiați cu pachete cu fructe, alimente și țigări. Gestul populației aiudene, în fruntea căreia se găsea d. primar colonel dr. Georgescu, a făcut o bună impresie asupra refugiaților.

Aventurile profesorului „Nimbus"

de DAIX

COPYRICHT: KING FEATUR ES SINDICATE and „UNIVERS UL".

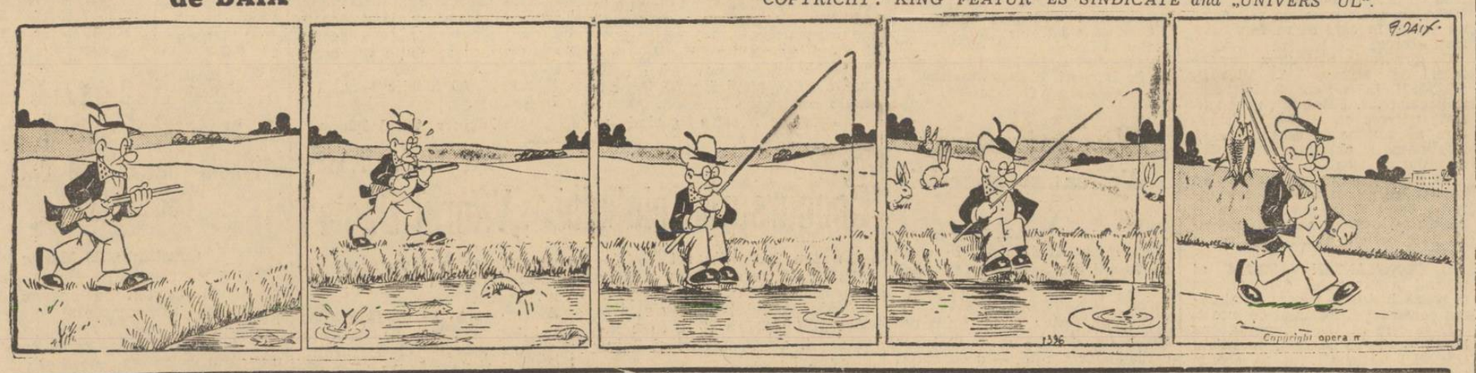

STIAȚI CĂ...

Desen de Grad.

PORTUL CU CEA MAI ÎNTENSĂ ACTIVITATE — ÎN EUROPA — ESTE LONDRA. MARSILIA OCUPĂ LOCUL 7 ROUEN 10 HAVRE 18 ȘI BORDEAUX 22
DUPĂ O RECENTĂ STATISTICĂ CEI MAI MULȚI STUDENȚI DIN LUME SUNT LA UNIVERSITATEA DIN OXFORD. UNIVERITATEA DIN BUCUREȘTI OCUPĂ LOCUL AL DOILEA
TUTUNUL ERA CUNOSCUT ÎN AMERICA, CU 500 ÎNAINTE DE A FI INTRODUS ÎN EUROPA. PRIMII OAMENI CARI AU CUNOSCUT TUTUNUL — DINTRE EUROPENI — AU FOST CRISTOFOR COLUMB ȘI ÎNSOȚITORII SAI LA 12 OCTOMBRIE 1492
FRANCEZUL J.P. BLANCHARD A FOST PRIMUL CARE A TRAVERSAT CANALUL MÂNECII ÎN BALON LA 1793